

Zijn ogen vlogen over mijn gezicht. 'Jij bent de vriendin van Bridget,' zei Felix. 'Ik dacht dat je volgende week pas kwam.'

Ik deed mijn mond open om antwoord te geven, maar toen zag ik de groene keramische pad naast de schuifdeur. Mijn maag zakte snel en hard omlaag, als een aambeeld dat van de rand van een klif viel.

'O, mijn god.'

Bridget had me voor deze vakantie drie regels meegegeven.

Eén: je gewicht in oesters eten.

'Jij bent Bee,' zei Felix.

Ik schudde mijn hoofd, al had hij gelijk. Ik was Bee.

Twee: de stad achter je laten.

Ik wendde mijn blik af van de pad, waar, wist ik nu, sleutels onder lagen.

'Jij bent Wolf,' mompelde ik. 'Jij bent Bridgets...' De misselijkheid sloeg met zo'n duizelingwekkende kracht over me heen dat ik de zin niet kon afmaken. Ik sloeg een beverige hand voor mijn mond.

En drie: niet verliefd worden op mijn broer.

'Ja,' zei Felix. 'Bridget is mijn zus.'

1

Heden

Negen dagen voor Bridgets bruiloft

Fronsend bekijk ik de illustratie die voor me op tafel ligt. Hij is gedetailleerder dan de tekeningen die ik normaal gesproken maak. Soms flans ik, om indruk te maken, snel een eenvoudige tekening in elkaar, terwijl de klant toekijkt. Maar ik werk nu al meer dan vijf jaar met bloemen en ik hoef de boogdoorgangen en de choepa's niet meer op te fluffen. Maar deze keer heb ik heel zorgvuldig elk blad en elk bloemblaadje weergegeven en ze met groen, blauw en wit ingekleurd. Maar het is nog steeds niet naar mijn zin. Bloemenbogen zijn mijn specialiteit, en deze moet echt spectaculair worden. Adembenemend. Perfect. Want onder deze boog zal Bridget staan als Miles en zij beloven voor altijd van elkaar te zullen houden en voor elkaar te zullen zorgen, ten overstaan van hun vrienden en familieleden. Daar zullen ze elkaar voor het eerst als echtpaar kussen. Bridgets vader brengt haar naar het altaar, maar ik heb het gevoel dat ik haar ook weggeef. Mijn beste vriendin, die bijna gaat trouwen.

'Volgens mij ontbreekt er iets. Het moet wat meer drama krijgen,' zeg ik tegen Farah. Zij is mijn naaste medewerker bij In Bloom, en ze werkt er al bijna net zo lang als ik. Ze is dichter en heeft een feilloos oog en een creatieve ziel, die bij mijn tante zeer in de smaak vielen. Farah zegt dat bloemen schikken goed is voor haar kunst. Ze draagt altijd dikke zwarte eyeliner en felgekleurde kleren. Vandaag is dat een knaloranje fietsbroek.

Ik draai me op mijn kruk om, zodat ik haar kan aankijken. 'Wat vind jij?'

Ze broemt wat en herschikt de vellen papier dan zo dat al mijn schetsen van Bridgets bloemen – de tafelstukken, de boeketten, de

corsages, de slingers en alle andere stukken – naast elkaar liggen. ‘Je hebt nu zo veel bloemen dat er misschien niet eens ruimte is voor de gasten.’

Farah heeft een manier van doen die het midden houdt tussen onverschilligheid en minachting. We hadden al maanden samengewerkt voordat ik haar voor het eerst echt zag glimlachen, met dat schattige spleetje tussen haar voortanden, en weer maanden tot ik erachter kwam dat die houding vooral bluf was. Farah neemt altijd haar zwarte labrador Sylvia mee naar haar werk, en ze is een toegewijde hondenmoeder. Sylvia ligt op dit moment onder de tafel te slapen, met haar snuit op mijn voet.

‘Te veel van het goede, denk je?’ vraag ik.

Ze draait haar espressobruine ogen naar me toe. ‘Meestal denk je niet zo lang over het ontwerp na.’

Ze heeft gelijk. Tante Stacy heeft me geleerd hoe je goed voor bloemen moet zorgen, zowel in de tuin als in de vaas, en ze vond het heel fijn om mij al haar trucjes te leren. Maar mijn gevoel voor evenwicht, vorm en kleur – dat is aangeboren. En als ik eenmaal lekker bezig ben, is het echt magisch om te merken hoe mijn handen het van mijn brein overnemen. Mijn favoriete geluid is dat van de knipschaar die snel tegen de steel tikt.

‘Je hebt er echt oog voor, lieverd,’ zei mijn tante altijd. ‘Talent is niet aan te leren.’ Stacy was actrice voor ze bloemist werd. Ze was het meest bekend van een terugkerende rol als bemoeiziek Italiaans familielid in de Canadese jeugdserie *Ready or Not*, en ze heeft drie seizoenen bij het Stratford Festival gespeeld. Ze had overal een mening over en verkondigde die met zwier.

‘Ik weet het,’ zeg ik tegen Farah. ‘Maar...’ Ik maak mijn zin niet af.

‘Het gaat wel om Bridget,’ zegt zij dan.

‘Ja. Het gaat wel om Bridget.’

Mijn beste vriendin is grofgebekt, heeft het hart van een moederleeuw en een angstaanjagende voorliefde voor lijstjes, labels en spreadsheets. En geheel conform haar karakter heeft ze de wedding-

planning met schier militaire precisie aangestuurd. We hebben een map met kleurcodes en een gezamenlijke Google-agenda voor alle talloze afspraken – zowel ik als haar verloofde Miles heeft daar toegang tot, en ook tot haar bestanden met contacten met leveranciers en bruiloftsgasten, een schema van dag tot dag en muziekkeuzes voor de ceremonie.

De bloemen zijn het enige wat ze uit handen heeft gegeven. Ze heeft Farah en mij *carte blanche* gegeven, en we zijn uren bezig geweest om te bedenken hoe we het Gardiner Museum tot de mooiste denkbare kas kunnen omtoveren. Pionen en rozen, lelies en ranonkel, klimopraken, asparagus en magnoliabladeren.

Bridget vindt het toch wel mooi. Ze is mijn vurigste fan, mijn meest uitgesproken cheerleader. Mijn enige cheerleader nu mijn tante er niet meer is. Ze is de enige in mijn leven wier liefde en steun gul en onvoorwaardelijk zijn. Ze gelooft meer in mij dan ik in mezelf. De bloemen voor haar bruiloft zijn een manier om haar te bedanken, om iets terug te doen voor alles wat zij voor mij heeft gedaan. Het zal alles wat ik ooit heb gemaakt overtreffen. Deze bloemen zijn mijn geschenk aan haar. En ik wil dat ze erom zal moeten huilen.

Ik bonk zachtjes, gefrustreerd met mijn voorhoofd op de tafel, en Sylvia schrikt op. Ik krab haar even achter haar oor, en dan gaat ze weer liggen.

Het belletje boven de deur rinkelt, ik schiet overeind en glimlach naar de jongeman die net de winkel binnen is gekomen. Hij is netjes gekleed en oogt gespannen. Een eerste date, gok ik. Misschien een belangrijke date. Een aanzoek? Ik heb een neus voor dat soort dingen, en Farah en ik doen altijd stilzwijgend een wedstrijdje wie er gelijk heeft. Misschien gaat hij zijn partner wel vragen om bij hem in te trekken.

‘Hallo,’ zeg ik. ‘Kan ik iets voor u doen?’

‘Ja. Ik wilde wat bloemen.’

Ik voel dat Farah haar best doet om niet haar ogen ten hemel te slaan.

‘Nou, dan bent u hier aan het goede adres. Is het voor een speciale gelegenheid? Voor wie is het bedoeld?’

‘Voor de moeder van mijn vriend. Ik weet alleen niet waar ze van houdt.’

‘U gaat kennismaken met de ouders?’ vraagt Farah.

‘Ja.’

Ze kijkt me met een zelfingenomen blik aan. Ik was warm.

‘We hebben een reservering om zes uur, in een restaurant verderop in de straat,’ zegt hij. ‘Ik zag uw uithangbord en toen bedacht ik dat ik eigenlijk iets voor haar moet meenemen.’

Ik kijk op de klok. Het is kwart voor zes. Vreemd. Bridget had hier onderhand al moeten zijn. We hebben over vijf minuten afgesproken, maar meestal is ze te vroeg. Vanavond heeft ze haar laatste doorpas, in een winkel een straat verderop in westelijke richting. We lopen ernaartoe, halen de jurk en gaan dan samen even iets eten.

‘Ik help u wel,’ zegt Farah, en ze staat op. Ze weet de klanten toe te spreken op een toon die zowel gelaten als verstandig klinkt. Dat zou mij nooit lukken. Ik ben sprankelend, altijd met een brede glimlach.

Ze loopt met de man naar onze zelf samengestelde boeketten. We hebben er nog maar drie, maar hij mag nog van geluk spreken dat er wat te kiezen valt. Vaak is alles aan het eind van de dag uitverkocht.

Ze helpt hem snel en ik ga verder met de tekening. Ik knijp één oog iets dicht en stel me Bridget voor in ivoorkleur, en Miles in zijn pak. Haar jurk is elegant, eenvoudig. Dat is een van de redenen waarom ik vind dat de boog wat nadrukkelijker mag. Als ze een extravagante jurk had, zou ik ervoor zorgen dat de bloemen die niet overschaduwden. De jurk is beeldschon, maar er zit geen versierinkje op. Niet eens een sleep.

Een sleep.

Ik pak mijn potlood en begin aan een ruwe schets van een boog die in een waterval op de vloer valt en daar verdergaat. Het wordt een rivier van flora. Een sleep van bloemen.

Ik merk pas dat Farah over mijn schouder meekijkt als ik haar ‘Bewerkelijk’ hoor zeggen.

‘Precies goed.’

‘Precies goed,’ beaamt ze.

De volgende stap is dat ik moet uitvogelen wat ik moet bestellen, maar daar heb ik nog alle tijd voor. De bloemenveiling, waar ik elke week het gros van mijn inkopen doe, is op dinsdagochtend, dus ik heb nog vijf dagen om daar een besluit over te nemen. Maar nu het ontwerp van de boog naar mijn zin is, kan ik mijn aandacht op de dag van morgen richten. Ik bijt op mijn lip.

Het is of Farah mijn gedachten kan lezen, want ze zegt: ‘Wil je het nog ergens over hebben voordat je naar die afspraak gaat?’

Ik ga morgen ontbijten met Lillian, de eventmanager van Cena, een van de chicste hospitalitygroups van Toronto. Ze heeft in de krant over de winkel gelezen en heeft In Bloom gevraagd om de bloemen voor alle restaurants van Cena voor zijn rekening te nemen. Dat zijn er acht, en een daarvan bevindt zich in het deftige hotel waar we hebben afgesproken. Mijn vrijdag begint dus met een omelet van dertig dollar en een contract dat mijn leven zou kunnen veranderen.

‘Nee, ik weet het wel zo’n beetje,’ zei ik tegen Farah.

Ik weet zeker dat ik morgen dat papier teken, maar ik kan niet ontkennen dat ik er een ongemakkelijk gevoel van krijg. Ik weet niet of ik er nu bedenkingen bij heb omdat ik niet heel blij word van bedrijfsopdrachten – tientallen dezelfde vazen, niet erg inventief, onpersoonlijk. Of dat ik bang ben dat ik de hogere werkdruk niet zal aankunnen. Op dit moment hebben Farah en ik twee parttimers in dienst, maar als ik met Cena in zee ga, zal ik twee of drie fulltimekrachten nodig hebben. En hoewel ik het heel leuk vind om bloemen te schikken, gaat het manager-zijn me minder goed af. Ik vind lastige gesprekken lastig. Maar als ik me door twijfel en angst laat weerhouden, is dat reden te meer om me er halsoverkop in te storten. Daarnaast kan ik, als ik dat contract sluit, Farah de fikse salarisverhoging geven die ze verdient.

‘Ik vind het spannend,’ zeg ik tegen Farah. ‘Maar ik ben ook moe. Ik slaap al weken niet goed.’ Ik lig te piekeren terwijl ik zou moeten slapen.

‘Misschien moet je een dag vrij nemen...’

‘Dat kan niet, dat weet je best.’ We lopen nu al tegen onze grenzen aan.

Ze gromt wat. ‘Maak het vanavond dan niet te laat. Je bent niks waard als je niet genoeg slaap hebt gehad.’

Farah loopt naar de voordeur en draait het nachtslot erop. Ik kijk op de klok en zie tot mijn verbazing dat het bijna zes uur is. Bridget is een kwartier te laat. Bridget is nooit te laat. Ze is de meest betrouwbare persoon die ik ken.

We zijn al zeven jaar bevriend, en in al die tijd is ze precies één keer te laat gekomen. Die eerste vakantie. Met alle gevolgen van dien.

‘Vreemd,’ zeg ik, en ik probeer te voorkomen dat er angst in mijn stem doorklinkt. Er is niks met Bridget. Vast niet.

‘Ze staat waarschijnlijk vast in de spits,’ zegt Farah. Maar ik hoor dat ze onzeker klinkt.

‘Zou kunnen.’

Bridget werkt als hoofd Voorlichting in het Sunnybrook Hospital, en ze zou om vijf uur meteen vertrekken, zodat ze alle tijd had, ook als het vreselijk druk was, wat meestal het geval is.

Ik stuur haar een appje, maar ze reageert niet.

Om tien over zes slaat de paniek toe. Ik draai de voordeur van het slot en loop de drukkende augustusavond in. Ik kijk links en rechts Queen Street in, op zoek naar een hoofd met witblonde pijpenkrullen. Ik ben verliefd geworden op Bridgets haar en had nog voor we elkaar ooit hadden gesproken tijdens een personeelsbijeenkomst naar haar achterhoofd zitten staren. Voor de bruiloft heeft ze het platinablond laten verven, maar ik vind haar natuurlijke kleur mooier, die is wat zachter. Die doet me denken aan hooibalen aan het eind van de zomer.

Net als de rest van Toronto zet Leslieville, de wijk waar wij zitten,

op warme avonden zijn beste beentje voor. Ik zie drie rode bussen achter elkaar in westelijke richting rijden, een bejaarde basset in een wandelwagentje, en een peuter met een smeltend ijsje in zijn hand, zijn gezicht en handjes bedekt met glanzend groen pepermuntijs. Maar Bridget zie ik niet.

Als ik weer naar binnen loop, is Farah de bloemstukken voor de volgende dag aan het tellen, dus pak ik de bezem van achter in de winkel en begin de blaadjes, bloemen en stukjes lint op te vegen.

Farah wijst met een lange vinger mijn kant op; op de scherpe nagel is een knalgeel randje gelakt. ‘Hou daar eens mee op. Ik heb je hulp niet nodig.’

‘Dat weet ik, maar ik ben hier nu toch...’ En ik kan wel wat afleiding gebruiken.

‘Ga zitten. Ontspan je eens even dertig seconden. Je bent zo gestrest dat ik er ook gestrest van raak.’

Ik kijk weer op de klok. Achttien over zes. Mijn hart bonkt. Bridget zou zoiets belangrijks als haar laatste doorpas nooit willen missen. ‘We zouden om zes uur in die winkel zijn.’

Ik bel ze op. Misschien is er een vergissing in het spel en zou ik Bridget daar treffen? Maar nee, zegt de verkoopster die de telefoon opneemt, tot haar spijt is Bridget daar niet. Ze is zelfs twintig minuten te laat, want ze sluiten om zeven uur, en het is heel druk in deze tijd van het jaar, dat weet ik toch wel? Ik bied mijn excuses aan en verzeker haar dat we er zo zijn.

Ik veeg de winkel verder schoon en ga op een kruk zitten. Ik stuur Bridget nog een appje, mijn vingers beginnen te trillen, dan kijk ik op een nieuwssite of er soms ongelukken op haar route zijn gebeurd.

‘Lucy,’ zegt Farah vermanend. Haar zachte toon bevalt me ook niet.

Ik ben mijn tante al kwijt. Ik kan Bridget niet ook nog kwijtraken. Dit is echt foute boel.

Ik sta weer op. Begin te ijsberen. Sylvia kijkt even naar me en komt dan van haar plekje onder de tafel om naast me mee te lopen.

De langste vijf minuten van mijn leven verstrijken, en dan trilt

mijn telefoon in mijn hand. Het geluid dat uit mijn keel komt als ik Bridgets naam op het scherm zie verschijnen, is hees, iets tussen een snik en een zucht van opluchting in.

‘Bridget, waar ben je?’ zeg ik. ‘Is alles goed?’

Haar stem valt zo nu en dan weg en is amper te verstaan boven de wind uit die in de hoorn loeit.

‘Ik versta je niet. Versta je mij?’

‘Bee?’

De lijn kraakt. Ik hoor een schuifdeur zoeven en dan houdt het waaien op.

‘Bee?’ De stem van mijn beste vriendin komt luid en duidelijk door, maar klinkt niet goed. Hij klinkt gebroken. Kleintjes.

‘Wat is er aan de hand? Waar ben je? We hadden al een halfuur geleden bij je doorpas moeten zijn.’

‘Ik ben thuis,’ zegt ze. ‘Ik ben in Summer Wind.’

Het duurt even voor ik begrijp wat ze zegt. ‘Je bent... wát?’ Mijn hart bonkt als een hamer in mijn oren. ‘Is er iets met je familie? Je ouders? Is...’ Ik kan nog net voorkomen dat ik de verkeerde naam gebruik. ‘Is er iets met Wolf?’

Ik hoor haar snuffen en ik hou mijn adem in. ‘Nee. Met hen is alles goed. Maar ik dacht dat ze hier zouden zijn. Ze hebben het me niet verteld.’

‘Ik snap niet wat je zegt, Bridge. Wat hebben ze je niet verteld?’

‘Ze hebben besloten om voor de bruiloft naar Toronto te rijden. Ze wilden er een soort vakantie van maken,’ zegt ze met overslaande stem. ‘Je weet hoe ze zijn.’

Ik weet inderdaad hoe ze zijn. De ouders van Bridget zijn spontaan, het tegenovergestelde van hun dochter. Daar wordt ze knettergek van. Dat is ook de reden waarom het niet alleen uitermate ongebruikelijk is dat Bridget naar het eiland is vertrokken. Het is ook zeer verontrustend.

‘Oké. Maar Bridget, waaróm ben je op PEI? Je gaat over krap twee weken trouwen.’

Vanavond hebben we die doorpas. Ik zou morgen naar haar flat gaan. Miles zou uitgebreid koken, terwijl ik Bridget hielp de laatste hand te leggen aan de tafelschikking en een lijst voor de fotograaf te maken. Dit weekend organiseer ik haar vrijgezellenfeest.

‘Ik weet het. Ik weet het. Maar ik moest weg, Bee. Ik moest naar huis.’ Ze praat in staccato-achtige vlagen, zo snel dat ik bijna niet hoor wat ze daarna zegt. ‘En jij moet ook komen.’

‘Moet ik daarheen komen? Naar Prince Edward Island?’

Farahs wenkbrauwen komen zo ongeveer tot haar haargrens.

‘Ja, echt, je moet komen. Alsjeblieft,’ zegt ze. Ze snuft weer. ‘Morgen gaat er een vlucht waar nog plaatsen voor zijn. Ik ben nu op de website aan het kijken.’

‘Wil je dat ik mórgen naar PEI kom?’ Ik kijk Farah met open mond aan. Sylvia zit naast haar en houdt haar kop schuin.

‘Alsjeblieft, Bee. Kom alsjeblieft. Ik heb je nodig.’

De lijst met excuses om niet te gaan is lang. Morgen heb ik die afspraak met Cena. Dinsdag is de veiling. Ik weet niet of onze parttimers extra diensten kunnen draaien. En ik moet ook nog Bridgets bruiloft voorbereiden.

Maar Bridget vraagt nooit om hulp. Dat is nog nooit nodig geweest. Ze houdt zielsveel van me, maar ze heeft mij niet nodig zoals ik haar nodig heb. Tot nu dus. Ik zou overal naartoe gaan als ze me om hulp vroeg. Nee zeggen is geen optie.

Ik kijk naar Farah. ‘Ga maar,’ fluistert ze.

‘Oké,’ zeg ik tegen Bridget, terwijl ik mijn hoofd schud. Ik kan gewoonweg niet geloven dat ik dit echt ga doen.

‘Je komt naar PEI?’

Ik slik. ‘Ja,’ zeg ik. ‘Ik kom.’

Al is er één heel goede reden waarom ik nooit meer voet op Prince Edward Island zou moeten zetten.

2

Heden Acht dagen tot Bridgets bruiloft

Ik tuur door het ovale raam naar het asfalt en zie hoe mijn roze koffer op de bagageband wordt gegooid. Die gaat langs de loopplank omhoog de buik van het vliegtuig in. De mijne fladdert bezorgd.

‘We vertrekken over een paar minuten naar Charlottetown, Prince Edward Island,’ zegt de gezagvoerder door de intercom, en ik draai mijn vingers op mijn schoot in elkaar. Ik wist niet of ik die woorden ooit nog eens zou horen.

Als het vliegtuig opstijgt, adem ik diep in en uit. En dan nog een keer. Ik zou eigenlijk niet zenuwachtig moeten zijn. Ik ga erheen omdat Bridget zich in een crisis bevindt. Het heeft niets met hem te maken. Grote kans dat ik hem niet eens zie. Hij zit waarschijnlijk bij zijn ouders in de auto, onderweg naar Toronto. Ik had niet de moed Bridget ernaar te vragen, maar het doet er ook niet toe. Ik zou helemaal niet aan hem moeten denken. Het gaat me alleen maar om Bridget.

Ze was vreselijk van slag toen ik haar aan de lijn had en ze wilde niet zeggen waarom ze naar huis was gegaan. Ik weet alleen maar dat ze gisteren op het eiland is aangekomen en dat ze wil dat ik bij haar ben.

‘Bridget is het echte sprookje in jouw leven,’ had tante Stacy een keer tegen me gezegd, en daar was ik het mee eens.

Ik dacht dat ik allemaal geweldige contacten zou leggen als ik van St. Catharines naar Toronto verhuisde om daar te gaan studeren. Ze zeggen dat je aan de universiteit je vrienden leert kennen, maar ik heb vier jaar lang door mijn studie communicatiewetenschappen heen gezworven zonder iemand te vinden met wie ik het echt goed kon vinden.

Nadat Bridget en ik goed bevriend waren geraakt, vertelde ze me dat ze zich soms het eenzaamst voelde als ze in een kamer vol mensen was, en toen dacht ik: ja, zo is het precies. Ik datete erop los en had een niet erg hechte vriendengroep, maar afgezien van mijn tante was er niemand die me echt begreep. En toen leerde ik Bridget kennen.

Ons sprookje begon op een zaterdagavond. Ik was tweeëntwintig en iemand van het pr-bureau waar ik werkte, gaf een feestje bij haar thuis in de Annex. Het was een oud herenhuis van baksteen met een torentje en een statige trap. In de achtertuin stond een witte tent, er hingen lampionnen en er was een infinitypool. Ik had een jurk met ruches aan en in mijn haar een krans van bloemen uit de tuin van mijn tante. Het leek een sprookjesachtige avond.

In werkelijkheid was het niet zo heel anders dan het bierfeest twee straten verderop, waar ik in mijn eerste jaar naartoe was geweest. Er werd verbijsterend veel alcohol gedronken. Niemand had zwemkleden bij zich, maar een van de mannen van de afdeling Financiën sprong met kleren en al aan in het zwembad. Anderen volgden zijn voorbeeld. Toen een senior partner naar mijn borsten loerde, deed ik een heel grote stap naar achteren, waarbij ik mijn enkel verstuipte. Ik belandde met een kapotte schoen op de grond. Dat was voor mij het teken dat ik nodig naar huis moest.

Ik liep met één blote voet over Brunswick Avenue toen ik een fietsbel hoorde, en toen: ‘Hé, Assepoester!’

Ik draaide me om, en daar was Bridget, op een rode fiets, met een afgeknipte spijkeroverall aan, een witte helm op en geen spatje make-up. Ze was beeldschoon.

We hadden nog nooit echt met elkaar gepraat, maar ik kende haar van mijn werk. Ze was assistent, net als ik, maar bij vergaderingen sprak ze met de gezaghebbende toon van iemand die twee keer zo veel ervaring had als zijzelf. ‘Bridget, toch, hè?’

‘Ja. En jij bent Lucy Ashby, het meisje dat tijdens vergaderingen madeliefjes tekent.’

Ik glimlachte. ‘Tulpen kan ik ook.’